

Kenraali Mannerheimin selonteko presidentti Svinhufvudille Lützenin taistelun muistojuhlalta palattua 1932:

Saksan politiikalle näyttää, sitten Rapallon sopimuksen solmimisen, hyvien suhteiden ylläpitäminen Venäjän kanssa muodostuneen huomattavaksi tueksi ja välineeksi. Suhteet näiden kahden suurvallan välillä näyttävät viime vuosina suuresti vahvistuneen kiitos niiden armeijojen välisen yhteistyön. Saksan tarkoituksena tässä armeijojen välisessä yhteistyössä voi olla tilaisuuden hankkiminen saksalaisille upseereille harjaantua Saksalle kiellettyjen aselajien, kuten raskaan tykistön ja ilmavoimien, käyttöön sekä, mahdollisesti, oman raskaan tykistön, tankkivoimien ja ilmavoimien maan rajojen ulkopuolella salassa luominen. Venäjän taholta taas on tällöin ehkä pyrkimyksenä puna-armeijan maineen vakauttaminen yhtenä Euroopan vahvimmista, imponeeraus varsinkin reunavaltioihin, saksalaisten instruktöörin hyväksi käyttö sekä opintotilaisuuksien hankkiminen punaupseereille Saksassa.

Mutta puna-armeijan ja Reichswehr'in välisen yhteistyön kärki on kuitenkin epäilemättä suunnattu Puolaa vastaan. Sekä Saksa että Venäjä haluavat vetää Puolan tilille. Saksa, saadakseen korridorikysymyksen ja ehkä Schlesian irredentan pois päiväjärjestyksestä, Venäjä, voidakseen kukistaa traditionellisen vihollisensa ja astua sen yli ensimmäisen suuren askeleen maailmanvallankumousta kohti.

On hyvin mahdollista, että Saksa ja Venäjä ovat jopa liitossa Puolaa vastaan. Ilmeisesti on Saksan ja Venäjän armeijojen välillä ainakin yhteinen toimintasuunnitelma siltä varalta, että sota Puolaa vastaan tulisi kysymykseen. Toimintasuunnitelma käsittänee, mitä Venäjään tulee, päävoimien keskittämisen Puolaa ja Romaniaa vastaan. Venäjän armeijan oikealla siivellä riittäisi voimia ehkä vielä Latviaa ja Viroa vastaan, mutta ilmeisesti olisi Puolan kukistamiseksi välttämätöntä tahi ainakin sangen edullista, että Suomea vastaan ei venäläisiä joukkoja tarvitsisi lähettää, vaan että Suomi pysyisi passiivisena päällekatsojana. Samaten olisi luonnollisesti edullista että sodan sattuessa Puolaa vastaan Venäjän selkä kaukaisessa idässä Japanin taholta olisi vapaa.

Tässä tarkoituksessa koettaa Venäjä nykyään yhdeltä puolen lähestyä Japania ja toiselta puolen on se lujasti varustautunut kaukaisessa idässä. Venäjä lienee niin hyvin Ussurin kuin Baikalin alueella luonut itselleen aivan uusia puolustusmuotoja, joita saksalaiset sanovat niin merkitykselliseksi, että japanilaiset hevillä eivät antane houkutella itseään niitä vastaan taistelemaan.

Mitä Suomeen tulee, on Saksa ilmeisesti, joko Venäjän siihen pyytämänä tahi omasta aloitteestaan, ottanut tehtäväkseen Suomen rauhoittamisen ja neutraalisena pysyttämisen sodan sattuessa Venäjän länsirintamalla. Suomea vastaan taistelemisen sutoisi venäläisiä voimia sentään joukon toistakymmentä divisioonaa kauas Puolan sota näyttämöltä, joka seikka voisi vaarantaa voittomahdollisuudet siellä, ja tämän vuoksi on yhtä hyvin Saksan kuin Venäjänkin intressissä, että Suomi pysyy rauhallisena. Ulkoministeriömme on luonnollisesti tietoinen siitä, että Saksan diplomaattiset edustajat täällä Suomessa sekä sen diplomaattiset ja sotilaalliset edustajat Genèvessä jo vuosia ovat suomalaisille esittäneet, miten Venäjällä ei ole kerrassaan mitään valloitusaikeita Suomeen nähden ja mitenkin ainakin Saksa tulee käyttämään Venäjään nähden omaamaansa vaikutusvaltaa saadakseen Venäjän tällaisista aikeista luopumaan. Äskettäin on Saksan Reichswehr-ministerium ottanut yhteyden Suomen yleisesikunnan kanssa ja esittänyt samaa yleisesikuntamme edustajille. Samaa esitettiin Lützen-juhliille matkustaneelle suomalaiselle sotilaslähetyskunnalle keskusteluissa, joita käytiin johtavien saksalaisten sotilashenkilöiden kanssa. Hieman epäilyttävältä ja suhteettomalta tuntui myös se suunnaton ystävällisyys, jolla sama lähetyskunta Saksan armeijan taholta vastaanotettiin.

General Mannerheim's report to President Svinhufvud after returning as head of the military delegation from the commemoration of the 300th anniversary of the battle of Lützen in 1932:

It seems that for German politics, after the conclusion of the Rapallo agreement, maintaining good relations with Russia has become a significant support and tool. Relations between these two superpowers seem to have strengthened greatly in recent years thanks to the cooperation between their armies. Germany's purpose in this inter-army cooperation may be to provide an opportunity for German officers to train in the use of weapons prohibited to Germany, such as heavy artillery and air forces, and possibly to secretly create their own heavy artillery, tank and air forces outside the country's borders. On the part of Russia, then, perhaps the aim is to stabilize the reputation of the Red Army as one of the strongest in Europe, to impress especially the bordering countries, to use German instructors and to obtain educational opportunities for Red officers in Germany.

But the spearhead of the cooperation between the Red Army and the Reichswehr is undoubtedly directed against Poland. Both Germany and Russia want to settle their accounts with Poland. Germany, to remove the corridor question and perhaps the Silesian irredenta off the agenda, Russia, to subdue her traditional enemy and to take this way the first big step towards the world revolution.

It is very possible that Germany and Russia are even in an alliance against Poland. Apparently, there is at least a joint plan of action between German and Russian armies in the event that a war against Poland would come into question. This action plan covers, what will concern Russia, concentration of the main forces against Poland and Romania. The right wing of the Russian army would have enough strength maybe against Latvia and Estonia, but in order to defeat Poland it would be necessary or at least quite advantageous if no Russian troops would be necessary to send against Finland, but that Finland would remain a passive bystander. Likewise, it would naturally be advantageous in the case of war against Poland, if the back of Russia in the Far East would be free from interference by Japan.

For this purpose, today Russia is trying to get closer to Japan on the one hand, and on the other hand she is it firmly armed in the Far East. Russia probably has both in the Ussuri and Baikal regions created for herself such completely new forms of defense, considered by the Germans so significant that the Japanese will not allow themselves to be lured into fighting them.

As far as Finland is concerned, Germany has apparently charged herself, either at Russia's request or by her own initiative, with the task of pacifying Finland and keeping her neutral in the case of war at the Russia's Western Front. Fighting against Finland would tie up Russian forces anyway fairly more than ten divisions far from the Polish theater of war, which situation could endanger chances of victory there, and for this reason it is both in Germany's and as well as in Russia's interests that Finland remains peaceful. Our Ministry of Foreign Affairs is naturally aware that German diplomatic representatives here in Finland and her diplomatic and military representatives in Geneva have for years been telling Finns how Russia has absolutely no intentions of conquest over Finland, and how at least Germany will use the influence she has accumulated in Russia to make Russia abandon any such intentions. Recently, the German Reichswehrministerium contacted the Finnish General Staff and reiterated this same to the representatives of our General Staff. The same was repeated to the Finnish military delegation travelling to celebrations in Lützen in their later discussions with leading German military staff. The overwhelming kindness with which this delegation of ours was met from the side of the German army was in our minds disproportionate and a little bit suspicious arousing

---

Source: Erik Heinrichs: Mannerheim Suomen kohtaloissa II [Mannerheim In The Fates of Finland II.] 2nd ed., p. 43-44. Otava Publ. House, 1960.

The battle, in which the king of Sweden Gustaphus Adolphus was on Nov. 6/16, 1632, killed, was part of the Thirty Years' war. There were about 700 conscripted Finns in this battle.